

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **G. L.L.**, zastúpeného JUDr. L. P., proti žalovaným **1/ A. S., 2/ A. L., 3/ R. L.**, všetkým bývajúcim v S., **o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 88/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. marca 2010, sp. zn. 10 Co 276/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 5. júna 2007, č. k. 4 C 88/2005-89 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovaným 1/, 2/ a 3/ zakázal vstupovať na pozemok, parcelu KN č. X. - neplodnú plochu o výmere 309 m² v kat. úz. S. ako aj zasahovať do vlastníckeho práva žalobcu k uvedenej parcele uzatváraním žalobcu v bunke zloženej na parcele KN č. X. v kat. úz. S., rozhadzovaním dreva po parcele, zátarasami, zabraňovaním prístupu k pozemku. Zároveň odmietol podanie žalobcu z 3. júna 2005 - č.l. 3, 4 spisu, doplnené podaním z 30. januára 2006 č.l. 15, 16 spisu v časti, v ktorej žalobca žiadal zakázať žalovaným 1/, 2/ a 3/ akýkoľvek zásah do vlastníckeho práva k nehnuteľnosti KN č. X. v kat. úz. S. a rôzne protiprávne konania a schválnosti. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalobcom 1/, 2/ a 3/ trovy konania vo výške 14 872,- Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet ich právneho zástupcu JUDr. S. Z., advokáta AK v Č.i. Z listu vlastníctva č. X. zistil, že k pozemku, parcele KN č. X. - neplodná plocha o výmere 309 m², zapísanej v kat. úz. S., žalobca ako vlastník (ani podielový spoluvlastník) nie je zapísaný a na liste vlastníctva k tejto parcele je zapísaná žalovaná A. S. v podiele 4/45-tín. Konštatoval,

že jednou z podmienok úspešnosti žaloby podľa § 126 Občianskeho zákonníka je preukázanie vlastníckeho práva (ods. 1 § 126 Občianskeho zákonníka) alebo oprávnenej držby (ods. 2 § 126 Občianskeho zákonníka) žalobcom. V súvislosti so splnením tejto podmienky uviedol, že v predmetnom konaní nemôže prejudiciálne stanoviť vlastnícke právo žalobcu, ktorý na liste vlastníctva zapísaný nie je, pretože by takýmto postupom prekročil predmet konania a na takom určovaní vlastníckeho práva by nebol daný ani naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) O.s.p. Tým mal za preukázané, že žalobca nepreukázal aktívnu legitimáciu podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aktívnu legitimáciu mal však za preukázanú podľa § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t.j., že žalobca je oprávneným držiteľom oprávneným užívať túto nehnuteľnosť v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ktorý mu bol rozhodnutím súdu priznaný (nebol zapísaný na list vlastníctva). Z pripojeného spisu, sp. zn. 4 C 347/93 zistil, že v konaní o vyrovnanie dedičských podielov Okresný súd Čadca uznesením z 13. septembra 1996, č.k. 4 C 347/93-42 vyrovnal dedičské podiely k nehnuteľnostiam po nebohom M. L., ktoré boli prejednané v dedičskom konaní pod sp. zn. D 1143/87. Z právoplatného uznesenia vyplynulo, že všetci účastníci konania získali v rámci vyrovnania dedičských podielov po 1/8-ine k predmetnému pozemku. Konštatoval, že na liste vlastníctva zostala zapísaná iba žalovaná 1/, pretože ostatní účastníci konania nepredložili právoplatné a vykonateľné uznesenie o vyrovnaní dedičských podielov na zápis svojho spoluvlastníckeho práva na kataster nehnuteľností. Keďže žalobca nepredložil dohodu o užívaní spornej nehnuteľnosti, uzavretú medzi všetkými spoluvlastníkmi podľa § 139 ods. 2, z ktorej by mu vyplývalo v nadväznosti na § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že ostatní spoluvlastníci sa vzdali užívania spornej nehnuteľnosti v jeho prospech, mal za to, že každý zo spoluvlastníkov má právo spornú nehnuteľnosť užívať a rešpektovať spoluvlastnícke právo ostatných do výšky svojho spoluvlastníckeho podielu. Čo sa týka žalobcom tvrdeného protiprávneho konania žalovaných 1/, 2/ a 3/ voči žalobcovi vychádzal z toho, že ku dňu jeho rozhodnutia takéto konanie zo strany žalovaných 1/, 2/ a 3/ voči žalobcovi už netrvalo, ani nehrozilo, a preto mal za to, že takéto konanie zakázať nemožno. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. marca 2010, sp. zn. 10 Co 276/2009 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. Vychádzal zo skutkového stavu veci ako ho ustálil súd prvého stupňa, avšak pri právnom posúdení otázky vlastníckeho práva

žalobcu k dotknutej parcele bol odlišného názoru. Vyslovil, že otázka vlastníctva v predmetnej veci je predmetom prejudiciálneho skúmania a dal za pravdu žalobcovi, že sa ochrany práva podaným návrhom domáha ako vlastník podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že v aktuálnych podkladoch príslušného katastra nehnuteľností na liste vlastníctva žalobca k predmetnej parcele KNC č. X. zapísaný ako vlastník nie je, preukázal ale, že v zmysle záverov rozhodnutia Okresného súdu Čadca v konaní sp. zn. 4 C 347/93 z 13. septembra 1996 o vyrovnaní dedičských podielov sa stal podielovým spoluvlastníkom, nie však výlučným vlastníkom označenej parcely, pretože dedičský podiel súd vyrovnal iba na podiel G. L. - žalobcu v podiele 1/8-iny aj k tejto konkrétnej parcele. Ustálenie prejudiciálnej otázky o spoluvlastníctve v tomto konkrétnom prejednávacom prípade, považoval za právne významné z pohľadu vyhodnotenia, či sa nároku žalobca domáha titulom ochrany vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, alebo nie. V ostatnom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa žalobcu tým, že odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol: „Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu veci ako ho ustálil okresný súd, bol v právnom posúdení otázky vlastníckeho práva žalobcu k dotknutej parcele odlišného názoru, dal za pravdu odvolateľovi (žalobcovi), že sa ochrany práva podaným návrhom domáha ako vlastník podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“ Namietal záver odvolacieho súdu, že žalobca nie je výlučným vlastníkom pozemku, parc. KN č. X., kat. úz. S.. Takto zistený skutkový stav považoval v zmysle § 120 ods. 1 a nasl. O.s.p. za nesprávny. Predložil fotokópiu uznesenia Krajského súdu v Žiline z 25. augusta 2009, sp. zn. 5 Co 212/09, ktorý potvrdil uznesenie Okresného súdu Čadca z 10. februára, č.k. 4 C 347/93-110. Mal za to, že z oboch týchto rozhodnutí je zistiteľný jednoznačný právny záver, že predmetný pozemok, parc. KN č. X., kat. úz. S., mu patrí v celom rozsahu v podiele poručiteľa. K odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo podľa názoru žalobcu aj tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím mu znemožnil predložiť dôkaz (fotokópiu uznesenia Krajského súdu v Žiline z 25. augusta 2009, sp. zn. 5 Co 212/09), ktorým by preukázal, že predmetný pozemok, parc. KN č. X., kat. úz. S., mu

patrí v celom rozsahu podielu poručiťa. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/, 2/ a 3/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom

niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že konanie trpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f) O.s.p., ku ktorej malo dôjsť tým, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Z toho vyplýva, že ak má ísť o naplnenie predpokladu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p., musí zo strany súdu ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia, ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom. Pokiaľ však procesný predpis výslovne určitú povinnosť neukladá (ako napr. ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p.), nemôže tomu zodpovedajúci postup súdu naplniť predpoklady prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení, v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku prvostupňového súdu, teda mal za to, že tento dostatočne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol. K odňatiu možnosti konať pred súdom žalobcu nedošlo nenariadením pojednávania aj preto, že súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Dovolací súd považuje za potrebné odstrániť zdanlivý rozpor v právnych záveroch odvolacieho súdu týkajúcich sa otázky ustálenia vlastníckeho práva žalobcu k uvedenej parcele. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa zaujal právny záver, že žalobca sa podanou žalobou domáha ochrany vlastníckeho práva ako vlastníka podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (strana 4, ods. 4, prvá veta odôvodnenia rozsudku). Všeobecne tu najprv konštatoval, že právny záver súdu prvého stupňa v tom, že žalobca sa domáha predmetnej ochrany ako držiteľ v zmysle § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nie je správny. Následne spresnil (strana 4, ods. 4, tretia veta odôvodnenia rozsudku), že síce žalobca k predmetnému pozemku, parc. KNC č. X. ako vlastníka zapísaný nie je, preukázal ale, že v zmysle záverov rozhodnutia Okresného súdu Čadca z 13. septembra 1996 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 347/1993 o vyrovnaní dedičských podielov, sa stal podielovým spoluvlastníkom - nie však výlučným vlastníkom označenej parcely. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, zaujal v otázke možnosti súdov posudzovať prejudiciálnu otázku - určenie vlastníckeho práva - odlišne od zápisov uvedených v katastri nehnuteľností. Aj súd prvého stupňa konštatoval (strana 3, ods. 2, šiesta a nasledujúce vety odôvodnenia rozsudku), že všetci účastníci konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 4 C 347/1993, získali v rámci vyrovnania dedičských

podielov po 1/8 predmetnej nehnuteľnosti, avšak na rozdiel od žalovanej 1/ nepredložili právoplatné a vykonateľné uznesenie na zápis vlastníckeho práva na kataster nehnuteľností. Je teda zrejmé, že odvolací súd aj napriek zdanlivo odlišnému právnomu záveru o uplatňovaní si ochrany vlastníckeho práva žalobcu ako vlastníka, resp. spoluvlastníka, dospel k záveru, že ochrana sa žalobca domáha, v súlade so súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom, ako spoluvlastník. Keďže odvolací súd považoval skutkový stav zistený súdom prvého stupňa za správny a ním vykonané dokazovanie nedoplňal, nebolo potrebné nariadiť pojednávanie.

Žalobca ďalej namieta, že tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie, dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že žalobca nie je výlučným vlastníkom KNC parcely č. X., k. úz. S., poukazujúc pritom na ustanovenie § 120 ods. 1 a nasl. O.s.p. Na podporu tohto tvrdenia ako na dôkaz predložil uznesenie Krajského súdu v Žiline z 25. augusta 2009, sp. zn. 5 Co 212/2009, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Čadca z 10. februára 2009, sp. zn. 4 C 347/1993-110. Mal za to, že nenariadením pojednávania odvolacím súdom došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože mu odvolací súd znemožnil predložiť dôkaz (uznesenie Krajského súdu v Žiline z 25. augusta 2009, sp. zn. 5 Co 212/09), ktorým by preukázal, že predmetný pozemok, parc. KN č. X., kat. úz. S., mu patrí v celom rozsahu podielu poručiteľa.

Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. v zmysle ktorého - účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná; súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci - nie je možné vykladať izolovane, bez väzieb na naň nadväzujúce (a bližšie špecifikujúce) ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (najmä o ustanovenie § 120 ods. 4 O.s.p., § 205 ods. 3 O.s.p., § 205a O.s.p. a § 212 O.s.p.) a bez zreteľa na tzv. princíp koncentrácie, (aj) na ktorom je založené občianske súdne konanie.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Citované ustanovenie je prejavom koncentrácie dôkazných prostriedkov účastníkmi konania do momentu vyhlásenia rozhodnutia súdom prvého stupňa. Znamená, že účastník konania musí všetky dôkazy, ktorými preukazuje svoje tvrdenia, predložiť alebo označiť pred súdom prvého stupňa, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí [vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115 a O.s.p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej]. Ak súd svoju povinnosť poučiť účastníkov konania kvalifikovane splní, čo musí vyplývať zo spisu, účastník je v možnosti predkladať a navrhovať dôkazy v ďalšom konaní obmedzený. Na dôkazy predložené neskôr, odvolací súd prihliadnuť môže len výnimočne, za podmienok stanovených v § 205a O.s.p.

Zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvého stupňa, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, je zjavné, že sudkyňa poučila účastníkov konania v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (č.l. 82). Právni zástupcovia žalobcu a žalovaných výslovne uviedli, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú (č.l. 83).

Z ustanovenia § 205 ods. 3 O.s.p. ďalej vyplýva, že rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

K procesným podmienkam v odvolacom konaní od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým sa novelizoval Občiansky súdny poriadok, patrí aj to - v rámci zavedenej zásady koncentrácie konania - že odvolateľ je povinný v podanom odvolaní a v určitom obmedzenom čase - odvolacej lehote, uviesť údaje o tom, z akého dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa napáda. Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), čím sa obmedzuje preskúmacia právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní (s výnimkou podľa § 212 ods. 2 a 3 O.s.p.). Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote (§ 204 O.s.p. a § 205 O.s.p.) a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v podanom odvolaní neuvádzal žiadne nové dôkazy v zmysle § 205a O.s.p. ako dôvod odvolania, preto dovolacia námietka žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom z dôvodu nenariadenia pojednávania vzťahujúca sa na nemožnosť navrhnutia ďalšieho dôkazu, neobstojí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu vo veci samej bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu správnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje

zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovaným 1/, 2/ a 3/ (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. januára 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

